

Urruti, ¿qui t'estima?

El carismàtic porter del F. C. Barcelona ens rep a la botiga d'automòbils que dirigeix, i sorprèn una mica veure l'Urruti fent un paper radicalment distint al que té acostumat als aficionats al futbol. En el seu despatx d'un extrem de l'establiment, els telèfons no paren de sonar i els atén amb la dificultat addicional que suposa dur un aparatós embenat al braç esquerre, conseqüència d'una operació recent. Com a bon basc, és honest i cordial, dos qualitats que l'han dut a ser apreciat per l'afició blau-grana i del futbol en general, tot i que ha hagut de rebre els efectes de l'última onada d'inverssemblants decisions de Núñez, la de donar la baixa a gairebé tota la plantilla.

—La meua situació és bastant distinta a la de qualsevol dels meus companys. Crec que no he defraudat la gent que ha confiat en mi. Però quan millor estava professionalment va arribar el fitxatge de Zubizarreta, i des de llavors he hagut d'afrontar dia darredia una situació anòmala com a professional i ha estat un vertader martiri. Fins a arribar a ara, un moment molt delicat en què et donen una liquidació i et diuen adéu amb una fredor total i absoluta.

—*I això dol.*

—Em dol que ho faci qui ho fa, ¿m'explico? Estic convençut que en unes altres mans això no hauria passat. Però crec que no tinc dret a queixar-me, sempre he estat agraït al futbol.

—*Respecte al fitxatge de Zubizarreta, ¿va ser una mala passada, oi?*

—Bé, això és una hipòtesi. Zubizarreta és un gran porter. El que passa és que a mi m'ha barrat el pas, i em sembla que jo, en la línia que estava, hauria pogut fer-ho tan bé com ell.

—*¿Creu que vostè ha estat un jugador malaguanyat per la inèpcia d'uns tècnics?*

—...Això és molt relatiu. El fitxatge va ser bo, el que potser va passar és que no va ser fet en el moment just. Però per això estan els tècnics, ells són els que han de decidir. Jo, com a professional, he d'entendre que a mi em fitxa una entitat per formar part d'una plantilla, i la resta és acatar ordres.

—*¿Com han anat últimament les converses amb els directius?*

—Bé, les converses fa cinc mesos que duren. Tots han donat els seus

Xavier Urruti s'ha passat la temporada a la banqueta. Possiblement per això, i per més coses, quan sent parlar de Núñez enfosqueix el rostre i sols es mossega la llengua per elementals raons de respecte.

Eduard Company

Urruti, vint anys en la primera divisió.

punts de vista, els seus raonaments, però a l'hora de la veritat no s'ha firmat res. Em fa la sensació que s'ha allargat la situació fins al màxim per veure si els jugadors prenien determinacions pel seu compte. O, si no, per intentar altres camins que més tard s'han vist impossibilitats d'obrir. No és el meu cas, perquè jo sempre he tingut les idees molt clares, tinc ja gestionat el meu futur: els negocis. I tinc la sensació que això em farà oblidar tot el que he viscut anteriorment.

—*Bé, però vostè té el partit d'homenatge...*

—iNo tinc partit d'homenatge! No tinc dret a... A més, que jo tampoc no el demano. Només vull una sortida airosa. No exigeixo diners. Sols desitjo l'oportunitat de sortir, tot agraït al públic el que ha fet per mi; si jo sóc alguna cosa és gràcies a ells. Si fins ara

ells m'han donat aquest caliu, jo vull manifestar-me no per telèfon un a un sinó tots junts a l'estadi i dir-los que qui més els estima sóc jo.

—*L'actitud freda de la directiva, gairebé mercantil, deu haver afectat molt més altres jugadors com Víctor, Gerardo, Moratalla, Rojo, etc.*

—A tots ens ha afectat. Imagino que ells ja deuen haver localitzat el seu problema, i em consta que més d'un ja té equip. La meua posició crec que ha estat, al meu criteri, molt digna. La Real Societat em va veure néixer, l'Espanyol em va veure créixer i el Barça em veurà desaparèixer del futbol. I això ho duré a terme inexorablement. He pensat en la possibilitat de deixar Barcelona i anar-me'n a jugar a un altre equip dos anys més, però no val la pena. Perquè l'afecte que tinc aquí és molt difícil que... Això no pot valorar-se en diners, ¿entens? Jo surto al carrer i em sento...

—*La gent l'estima.*

—Almenys ho demostra. I això m'omple de satisfacció, i no ho puc valorar. Vaig a un equip, demano cinquanta milions de pessetes i no compensen el fet de rebre aquest afecte.

—*És allò de l'«Urruti, t'estimo» del Puyal.*

—Sí, el Puyal va saber expressar un sentir general. Realment va ser un sentir general. I me'n vaig alegrar molt, ja que aquell crit, aquells crits, et puc garantir que... això surt d'una forma que ningú s'ho explica, però surt de molt endins del cor.

—*Vostè sempre ha considerat l'afició del Barça com a intel·ligent. ¿Com s'explica, doncs, que en una situació com l'actual no reaccionari?*

—En això sí que estic desconcertat. Crec que l'afició ha arribat a un moment que *passa*. En particular, veus que la gent està empipada, però no es nota una commutació a nivell general. I em preocupa, això. No sé si és que el soci està en un període de reflexió de cara a les pròximes eleccions, per prendre una actitud de forma... Per exemple, el que ara s'ha fet en qüestió de vendre la imatge a TV3, té molta més transcendència del que es pensa. Això havia d'haver entrat en una reunió de compromissaris. Però bé, s'ha fet i tothom *passa*.

—*S'empenyora la imatge del club per sis anys.*

—S'empenyora molt el club i, a més,

«Des que arribà Zubizarreta, la meua situació al Barça ha estat un vertader martiri».

per un capital que crec que amb justícia se'n podia haver tret el mateix però sols en un any. Sí, sí, en un any.

—*Però si alguna cosa salva la gent de la gestió de Núñez és la part econòmica. Et diuen: sí, però abans hi havia dèficit i ara sempre hi ha superàvit.*

—És que una cosa és superàvit i l'altra liquiditat.

—*¿Vol dir que s'enganya el soci respecte a l'economia del Barça?*

—No puc afirmar-ho, hauria de tenir els llibres al davant. Sols els directius saben quina és la realitat en aquest aspecte. Però qui s'ho ha de qüestionar és el soci. Sempre he dit que el soci del Barça és l'únic soci que és propietari de totes les instal·lacions del club. I també que una gestió administrativa equivocada podria enviar-ho tot en orris. Però no puc anar més enllà: ja he explicat prou.

—*¿Com definiries Núñez?*

—Jo, aquest senyor no el defineixo. Tinc el propi criteri i no ha de sortir a la llum pública. Si vull que em respectin, he de començar per respectar jo. L'únic que pretenc és retirar-me amb dignitat, que ha estat l'objectiu que vaig fixar-me quan vaig començar.

—*¿I la gestió general de Núñez? ¿Es pot valorar?*

—...Crec que seria més oportú fer-ho quan s'iniciï la nova gestió, a la temporada que ve.

—*Em fa la impressió que no està molt d'acord amb Núñez però no vol dir res...*

—¡He! ¡he! ¡he! El que passa és que... ¿què puc dir que no s'hagi dit ja? Ell, l'únic que ha fet és pagar-me d'acord amb la meua feina. ¿Que potser m'ha defraudat en algun moment? Doncs sí, i no és la primera vegada que ho dic. El que passa és que dins del Barça hi ha un desequilibri; els problemes del president són els problemes dels directius i dels jugadors, i a l'inrevés. I aquí ha existit molt el «dividiu i vencereu». Cal que hi hagi una unió entre tots, tots. Unió que no ha existit. I, per més que busco, no en trobo les raons.

Mira, el que a mi em preocupa és que un jugador marxi del F.C. Barcelona i reconegui que la seva estada no hagi estat agradable. Jo he marxat de la Real i de l'Espanyol, i m'he endut un gran record de la directiva i de l'afició. Del Barça, quant a la directiva, em temo que no podré dir el mateix. I em remeto als fets.

—*La plantilla deu estar superempipada...*

—¡Excepte els que vénen...! En la meua empresa, per exemple, jo me n'hauria anat al carrer. Si compro uns

AL TALL NITS DE FESTA

V. TORRENT

M. MIRALLES

Aquest estiu amb el nou repertori del seu pròxim L.P. i els temes clàssics de festa

M. CRESPO

M. BLANCO

J. REIG

V. CORTINA

CONTRACTACIÓ:

Oswaldo Blanco

C/ Sagunt, 173, 11 • Tel (96) 366 15 29 / 366 01 87 46009 VALENCIA

C/ Sagunt, 173, 13.ª • 46009 VALENCIA
Tels. (96) 366 15 29 - 366 01 87

Amb la incorporació de 3 músics de vent

X. CAFFARENA

JOSEMI

R. GARCIA

DOMÈNEC UMBERT

«Núñez m'ha defraudat en molts moments. No és la primera vegada que ho dic».

cotxes que no es venen i els he de donar a preu de saldo, fracasso, me'n vaig al carrer. I això per a l'empresa és, és...

—Per enfonsar-la si no es diu Barça.

—No, per enfonsar-la, no: per dimidir. Perquè demostro que sóc un incompetent. A mi, això d'apa, va, tots al carrer, em demostra una gran incompetència. La gent encara no sap on va començar el problema, aquest és el fet.

—¿On va començar?

—Tu ets el periodista...

—És que no sé a què es refereix.

—(Pensa). Amb Hisenda. Mira, jo no tinc cap problema amb Hisenda. Però el que no pot fer un president és dir que els problemes dels jugadors «se'ls arreglin ells». I ho he sentit, això.

—¿L'actitud de Núñez ha estat sempre tan freda, gairebé despòtica amb els jugadors?

—Home, depèn dels moments. Quan és un motiu d'alegria, un torneig guanyat, l'actitud canvia, naturalment. N'és una altra, l'actitud, quan és qüestió de negociació. ¿El cas Schuster? No durà tants problemes al Madrid, n'estic segur. Quan a la gent se'ls parla, és raonable.

—¿La directiva els ha tractat com a persones?

—A mi sí, i si no, ho tenen clar. Sóc un ser humà i no admeto cap altre tracte. □